

## POSTANOWIENIE

Dnia 17 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 17 grudnia 2015 r.,

sprawy **R. B.**

skazanego z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i in.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w E.

z dnia 3 września 2015 r.,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w E.

z dnia 6 maja 2015 r.,

### **p o s t a n o w i ł**

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. S. B. – Kancelaria Adwokacka - kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote 80/100), w tym 23 % VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji,**
- 3. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

### UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 6 maja 2015 r. Sąd Rejonowy w E. uznał R. B. za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów z art. 56 ust. 1 oraz z art. 59 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i skazał go na karę łączną 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Od powyższego wyroku apelację złożył oskarżony R. B., w której zawarł zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec niego kary bezwzględnego pozbawienia wolności, podczas gdy zdaniem oskarżonego zasłużył na karę z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. W konkluzji skarżący wniósł o zastosowanie wobec niego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia orzeczonej kary na okres 5 lat próby.

Wyrokiem z dnia 3 września 2015 r. Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Od powyższego wyroku kasację złożył obrońca R. B. zarzucając:

1. rażącą obrazę prawa materialnego, która mogła mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. art. 60 § 3 k.k., poprzez niezastosowanie względem oskarżonego obligatoryjnej instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary określonej niniejszym przepisem, w sytuacji, gdy ujawnił on wobec organów powołanych do ścigania przestępstw informacje dotyczące osób uczestniczących w popełnieniu przestępstwa oraz istotnych okoliczności jego popełnienia;
2. „rażącą obrazę prawa procesowego, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., polegającą na nienależytym rozważeniu wniosków i zarzutów wskazanych w apelacji oskarżonego, co w konsekwencji doprowadziło do utrzymania w mocy wyroku Sądu Rejonowego z dnia 6 maja 2015 r., które to orzeczenie zapadło z rażącym naruszeniem art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. w zw. z art. 394 § 2 k.p.k. w zw. z art. 343 § 4 k.p.k. (w brzmieniu przepisów sprzed dnia 1 lipca 2015 r.) - przez brak odniesienia się przez Sąd odwoławczy do dokonania przez Sąd I instancji niewątpliwie nieprawidłowego, zbiorczego ujawnienia dowodów zawnioskowanych aktem oskarżenia oraz oparcia podstawy faktycznej wyroku na nieujawnionym dowodzie w postaci opinii biegłego z zakresu badań fizykochemicznych, a także niezasadne przyjęcie, że oskarżony dokonując zarzucanych mu czynów działał z zamiarem bezpośrednim podczas, gdy analiza materiału dowodowego wskazuje, iż działał on co najwyżej z zamiarem ewentualnym;
3. rażącą niewspółmierność kary jednostkowej orzeczonej za zarzucane czyny, które zostały przypisane oskarżonemu z naruszeniem wskazanych wyżej norm prawa procesowego oraz niewspółmierność kary łącznej”.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania właściwemu sądowi.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

**Sąd Najwyższy zważył, co następuje.**

Kasacja obrońcy skazanego R. B. jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

Chybiony jest podniesiony w pkt 1 kasacji zarzut rażącej obrazy art. 60 § 3 k.k. Po pierwsze dlatego, że sposób sformułowania tego zarzutu i jego podstawa prawna wskazują, iż jest on w istocie skierowany do orzeczenia Sądu I instancji, gdy tymczasem kasacja stronie przysługuje jedynie jako środek zaskarżenia prawomocnych wyroków sądów odwoławczych (art. 519 k.p.k.). Zabieg tego rodzaju, mający na celu powtórzenie zwykłej kontroli odwoławczej na etapie postępowania kasacyjnego i zmierzający do przekształcenia tego etapu w trzecią instancję, nie może być tym samym procesowo skuteczny (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 grudnia 2001 r., II KKN 299/01, LEX nr 51581). Po wtóre, w myśl przywołanego przepisu art. 60 § 3 k.p.k., status małego świadka koronnego z gwarantowanym ustawowo dobrodziejstwem wymiaru kary z nadzwyczajnym jej złagodzeniem może uzyskać tylko taka osoba, która dopuściła się przestępstwa współdziałając przynajmniej z dwiema innymi osobami, z których każda dopuściła się danego czynu zabronionego w jednej z postaci zjawiskowych przestępstwa tj. w roli sprawcy głównego, współsprawcy, sprawcy kierowniczego lub sprawcy polecającego, albo w roli podżegacza lub pomocnika (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2007 r., III KK 476/06, Legalis; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2006 r., III KK 281/05, OSNwSK 2006, nr 1, poz. 505). W rozpoznawanej sprawie zastosowanie wskazanej regulacji było tym samym niemożliwe, jako że R. B. nie przypisano czynów zawierających znamię współdziałania z innymi osobami.

Oczywiście bezzasadny okazał się również drugi zarzut kasacji obrońcy skazanego. Na wstępie wskazać należy, że zgodnie z art. 433 § 1 k.p.k. (w brzmieniu tego przepisu sprzed nowelizacji z dnia 27 września 2013 r.) sąd odwoławczy rozpoznaje sprawę w granicach środka odwoławczego, a w zakresie szerszym o tyle, o ile ustawa to przewiduje (art. 434 § 2 k.p.k., art. 435 k.p.k., 439

k.p.k., 440 k.p.k., art. 455 zdanie pierwsze k.p.k.). Powyższe unormowanie przesądza, że rolą sądu odwoławczego jest odniesienie się do zarzutów wskazanych w środku odwoławczym i jedynie na ich temat wypowiedzenie się, bez względu na osobę skarżącego. Sąd odwoławczy podejmuje działanie w zakresie szerszym jedynie wówczas, gdy ograniczenie zakresu kontroli do uchybień podniesionych w środku odwoławczym, prowadziło do pominięcia błędów o fundamentalnym charakterze lub do wydania orzeczenia rażąco niesprawiedliwego. Zgodnie z zaś z § 2 powołanego artykułu sąd odwoławczy jest obowiązany rozważyć wszystkie wnioski i zarzuty wskazane w środku odwoławczym, chyba że ustawa stanowi inaczej.

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego wywiódł jedynie oskarżony R. B., podnosząc w niej zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej w stosunku do niego w trybie art. 343 k.p.k., a więc uprzednio uzgodnionej z oskarżonym, kary, co determinowało następnie zakres kontroli jaką obowiązany był przeprowadzić Sąd Okręgowy. Sąd odwoławczy, w zgodzie z dyspozycją art. 457 § 3 k.p.k., dokonał ponownej szczegółowej oceny i analizy wyroku w zakresie zawartego w nim rozstrzygnięcia o karze, ustosunkowując się do argumentów powołanych w apelacji oskarżonego, o czym świadczy treść sporządzonego przez ten Sąd uzasadnienia. W konsekwencji nie sposób mówić o naruszeniu przez Sąd Okręgowy przepisu art. 433 § 2 k.p.k., skoro Sąd ten ustosunkował się do wszystkich zarzutów wskazanych w rozpatrywanej przezeń apelacji.

Na marginesie jedynie podkreślić trzeba, że zagadnienia związane ze sferą motywacyjną, w tym zamiarem charakteryzującym działanie sprawcy – które stały się po części przedmiotem drugiego zarzutu kasacji – jako należące do sfery ustaleń faktycznych, nie mogą stanowić podstawy kasacji (art. 523 § 1 k.p.k.).

Z kolei podniesiony przez skarżącego w pkt 3 zarzut niewspółmierności kar jednostkowych oraz kary łącznej pozbawienia wolności jest niedopuszczalny (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2013 r., II KK 56/12, LEX nr 1288663; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 sierpnia 2012 r., II KK 181/12, LEX nr 1220789; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 września 2007 r., IV KK 265/07, OSNwSK 2007/1/2102).

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy z mocy art. 535 § 3 k.p.k. orzekł jak w postanowieniu.

kc